

Sygn. akt: X U 833/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2020 r. we W.

sprawy z odwołania **W. N.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 26 września 2019 r. znak: (...)

w sprawie **W. N.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. **oddala odwołanie;**

II. **nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. N. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 26 września 2019 r., zgodnie z którym utrzymano w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 9 lipca 2019 r., na podstawie którego zaliczono wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnioskodawca wskazał, że kwestionuje orzeczenie strony pozwanej z uwagi na fakt, że jest to „niezgodne z jego stanem zdrowia”. Jednocześnie zobowiązał się do przedłożenia dokumentacji medycznej na komisje lekarskie.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji, wobec czego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Organ rentowy wskazał, iż wziął pod uwagę dokumentację medyczną wnioskodawcy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków naruszenia jego sprawności organizmu. Wobec czego zdaniem organu rentowego zasadnym było zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się w dniu (...).

Orzeczeniem z dnia 20 czerwca 2016 r. Powiatowy Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na okres od grudnia 2009 r. do 30.06.2019 r. symbol niepełnosprawności O5-R.

W dniu 4 czerwca 2019 r. wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie stopnia niepełnosprawności w związku z upływem okresu na jaki została orzeczona jego niepełnosprawność.

Powiatowy Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. w dniu 9 lipca 2019 r. wydał orzeczenie o zaliczeniu wnioskodawcę do stopnia niepełnosprawności w stopniu lekkim, z uwagi na fakt, że stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawca odwołał się od w/w orzeczenia, w związku z czym w dniu 26 września 2019 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wydał orzeczenie, w którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Powiatowego Zespołu d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. i zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, symbol niepełnosprawności O5-R (upośledzenie narządu ruchu).

Dowód : akta strony pozwanej

Wnioskodawca ma wykształcenie podstawowe. W 17-stym roku życia uległ wypadkowi doznając urazu kręgosłupa szyjnego, był leczony szpitalnie. Ponownie uległ wypadkowi w 2007 roku -wpadł pod pociąg - doznała amputacji urazowej kończyny dolnej lewej poniżej kolana oraz złamania kości ramieniowej i łokciowej prawej i uszkodzenia barku prawego. Po tym wypadku leczony był operacyjnie w szpitalu, gdzie dokonano zaopatrzenia kikuta kończyny dolnej lewej i zespolenia złamań. Pracuje jako ochroniarz. Skarży się na bóle kikuta kończyny dolnej lewej; okresowo pojawiające się owrzodzenie kikuta powoduje, że nie może stale nosić protezy którą posiada. Inne dolegliwości to bóle kręgosłupa występujące okresowo od 5 lat; leczy się z tego powodu u neurologa. Jak podaje, wymaga pomocy w sprzątaniu. Kiedy ma założoną protezę chodzi bez kul. Papierosy pali, alkoholu nie pije.

Chód wnioskodawcy jest z utykaniem na lewą kończynę dolną. Ma lewe podudzie zaprotezowane, ruchy swobodne, nastrój wyrównany. Kręgosłup o zachowanych krzywiznach fizjologicznych, próba palce-podłoga 20 cm, broda-mostek o cm. Głowa średniowymiarowa, opukowo niebolesna, nerwy czaszkowe unerwiają symetrycznie, prawidłowo. W kończynach górnych siła mięśniowa, czucie i odruchy zachowane, symetryczne., blizna prawego ramienia Odruchy brzuszne zachowane. W kończynach dolnych stan po amputacji lewego podudzia, po prawej brak prawego odruchu skokowego, objawy rozciągowe ujemne, siła mięśniowa, czucie i odruchy zachowane. Z. dobra. Objawy piramidowe i próba R. ujemne.

Dowody: opinia zespołu biegłych lekarzy ortopedy i neurologa k. 18-19

U wnioskodawcy rozpoznano stan po amputacji urazowej kończyny dolnej lewej poniżej kolana w 2007 roku, zaprotezowany z dobrą wydolnością chodu. Stan po złamaniu kości ramiennej i łokciowej prawej w 2007 r, leczone operacyjnie- wygojone bez istotnych następstw czynnościowych. Nawracający zespół bólowy kręgosłupa bez upośledzenia funkcji.

Nie stwierdza się u wnioskodawcy istotnego upośledzenia funkcji układu ruchu, czy układu nerwowego. Tym niemniej istniejące zmiany pourazowe i schorzenia układu ruchu- przeżyta amputacja lewej kończyny dolnej powodują przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej, czy wymagającej dłuższego chodzenia lub stania. Poza tym nie stwierdza się innych istotnych zaburzeń klinicznych układu nerwowego czy narządu ruchu. Sprawność kończyn górnych i dolnej prawej jest dobra. Stan czynnościowy wnioskodawcy powoduje, że można go zakwalifikować co najwyżej do lekkiego stopnia niepełnosprawności, brak podstaw by uznać wyższy stopień. Wnioskodawca nie wymaga ani krótkotrwałej ani

stałej lub długotrwałej pomocy osób drugich w podstawowych czynnościach dnia codziennego i jest zdolny do pracy lekkiej z podanymi ograniczeniami.

Dowody: opinia biegłych sądowych neurologa i ortopedy k. 18-19

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Art. 4 ust. 2 ustawy stanowi, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii uznali, że wnioskodawca może być zaliczony do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń kodowanych symbolem 05-R w uwagi na ich specjalizację. Swoje stanowisko szczegółowo uzasadnili wskazując, że: „Nie stwierdza się u wnioskodawcy istotnego upośledzenia funkcji układu ruchu, czy układu nerwowego. Tym niemniej istniejące zmiany pourazowe i schorzenia układu ruchu-przebyta amputacja lewej kończyny dolnej powodują przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej, czy wymagającej dłuższego chodzenia lub stania. Poza tym nie stwierdza się innych istotnych zaburzeń klinicznych układu nerwowego czy narządu ruchu. Sprawność kończyn górnych i dolnej prawej jest dobra. Stan czynnościowy wnioskodawcy powoduje, że można go zakwalifikować co najwyżej do lekkiego stopnia niepełnosprawności, brak podstaw by uznać wyższy stopień. Wnioskodawca nie wymaga ani krótkotrwałej ani stałej lub długotrwałej pomocy osób drugich w podstawowych czynnościach dnia codziennego i jest zdolny do pracy lekkiej z podanymi ograniczeniami”.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie uznania, że wnioskodawca ma prawo być zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Biegli sądowi nie znaleźli podstawy do uznania, aby wnioskodawca mógł być uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Każdy z biegłych swoich specjalności stwierdził, iż stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia przyjęcia iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu wyższym niż lekki.

W ocenie biegłych orzeczenie strony pozwanej odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami i w związku z tym należy uznać za zasadne orzeczenie (...).

Wnioskodawca nie podniósł żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych, nie zakwestionował wniosków z opinii, a także nie wniósł o uzupełnienie opinii w żaden sposób.

Ponadto, na rozprawę w dniu 16 grudnia 2020. wnioskodawca, będąc na rozprawie, podniósł jedynie, że jest mu ciężko, a wyższy niż lekki stopień niepełnosprawności jest mu potrzebny, aby utrzymać zatrudnienie. Wnioskodawca nie złożył żadnych nowych wniosków i dowodów. Dlatego też Sąd doszedł do wniosku, iż sprawa jest wystarczająca rozstrzygnięta do rozpoznania i zamknął rozprawę.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach (...) i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, w szczególności że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinią, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym.

Wydający w sprawie opinię biegli sądowi są lekarzami niezależnymi od stron i nie mają żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić

rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawcy. Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego wnioskodawca został poddany badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które zaliczyły go do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłych. Również dokumentacja medyczna przedłożona przez wnioskodawcę nie dawała podstaw do zmiany zajętego w tym zakresie stanowiska.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia wnioskodawcy co do stanu jego zdrowia, nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawcy i dolegliwości jakich doznaje nie naruszają sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie innego niż lekki stopień niepełnosprawności, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne. (pkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych. (pkt II wyroku).